

[Ingvard Dahl.]

eller helt standses, kommer der visse vanskeligheder. Og så skal man jo også se det fra den anden side og se på, hvilke værdier der i realiteten er tilstede.

Overfor de kritiske bemærkninger, som jeg for min part har fremsat vedrørende den omtalte Ritzau-meddelelse uden forudgående forhandling med boligsekskabet, er det efter min opfattelse ikke nok, at man fremsætter en udtalelse til „Politiken“ eller et andet blad om, at Ritzau-meddelelsen er blevet misforstået. Det have været rimeligt, at boligministeren, da misforståelsen blev ham bekendt, straks ad samme vej, ad samme kanal som den, hvorigennem meddelelsen om revisionen var blevet udsendt, havde udsendt et dementi af de misforståelser, der var opstået. Jeg håber, at vi, når nu revisionen er tilendebragt, kan få konstateret ved uhildede faktorer, om det er boligministeren, der har ret i sin opfattelse, eller om det er mig og Socialt Boligbyggeris bestyrelse, der har ret. Jeg har i hvert fald rigelig tid til at afvente, at det bliver afklaret gennem den revision, der nu forestår, og gennem det arbejde, som bestyrelsen naturligvis også må påtage sig nu i anledning af de udtalelser, den højtærede boligminister nu har fremsat. Det må være rimeligt, at Socialt Boligbyggeri ser nærmere på de tal, boligministeren her har fremdraget, så vi kan få lejlighed til at se, om det ikke var en overilet handling, den højtærede boligminister foretog sig, da han udsendte sin Ritzau-meddelelse. Det var ikke rimeligt at gøre det på det tidspunkt uden forudgående forhandling med Socialt Boligbyggeri.

Ragnhild Andersen: Den højtærede boligminister mener nu, at det er mig, der sætter kikkerten for det blinde øje, men det beror jo på, at den højtærede boligminister vanskeligt kan se, når han selv har kikkerten for det blinde øje. Den højtærede boligminister gik nemlig overhovedet ikke ind på de kendsgerninger, som jeg tillod mig at fremdrage her for lidt siden i mit indlæg imod den højtærede ministers anstrengelser for at få os til at begribe, at en husleje-forhøjelse er nødvendig. Jeg fremførte forskellige kendsgerninger, som ubestrideligt må tages med ved behandlingen af denne sag, bl. a. spørgsmålet om de børnerige komplekser Kantorparken og Brønspark. Det forbavser mig, at den højtærede boligminister, som dog er boligminister, ikke tager det med i sin vurdering, at her har man et særligt kompleks, hvor der

må være særlige udgifter, da det fortrinsvis er familier med fem og flere børn, der bor i Brønspark. Og når man ved, at antallet af børn i Kantorparken er 7—8 gange så stort som i normale ejendomme, er det rigtigt, når mit parti siger, at det, man burde gøre her, var at indrømme særlige lettelser i statslånsrenten for sådanne komplekser. Den højtærede boligminister kommer ikke ind på disse saglige betragtninger med hensyn til indgrebet overfor Socialt Boligbyggeri. Den højtærede minister gik heller ikke ind på min udtalelse om, at disse to ejendomme ikke kan bruges i kampen for at få huslejen i vejret i de gamle ejendomme fra før 1939, eftersom disse ejendomme bevisligt er taget i brug i 1940 og april 1941, og eftersom ingen lejelovgivning har hindret nogen forhøjelse af huslejerne i disse komplekser lige indtil den 25. marts 1949.

Dette er kendsgerninger, som ikke kan lades uberørt, når den højtærede minister prøver at fremføre Socialt Boligbyggeris vanskeligheder i disse komplekser som grundlag for en generel husleje-forhøjelse. Der er stadigvæk fra ministerens side intet som helst fremført, der berettiger til en husleje-forhøjelse til hjælp for grundejerne. Heller ikke i denne sidste omgang har den højtærede minister på noget område kunnet dokumentere og begrunde regeringens krav om en almindelig, generel husleje-forhøjelse. Man siger i denne tid til samtlige mennesker her i landet, at de skal sætte deres forbrug ned, at de skal spænde livremmen ind, og det forbavser mig meget, at den konservative regering netop overfor grundejerne indtager et ganske andet standpunkt.

Så siger man her, at det drejer sig om nybyggeriet, det drejer sig om de nye ejendomme, der opføres, og hvor de unge ikke kan betale huslejen. Det er rigtigt, og det er velkendt, at vore unge ikke kan betale de ublu huslejer, som forlanges i mange af de nye ejendomme. Men det er lige så rigtigt, at den vej, man bør gå for at nedbringe omkostningerne ved nybyggeriet, er den, som mit parti indtil dato har gjort sig til talsmand for: mere kontrol med byggeriet og statslån til bunds, således som det også blev fremført fra mit partis side her forleden dag; og derudover må man vel kunne lette vilkårene for de unge, der sætter bo i de dyre ejendomme for tiden, i lejligheder opført efter krigen, bl. a. ved at anvende nogle af de mange millioner, som i denne tid anvendes til oprustning, krigsmateriel o. s. v., hvor der ingen smalle steder er. Disse millioner bør man anvende